

กุญแจใจ

นิทานสารที่ดลใจคุณ!

ยังไ
ก็อย่างอื่น

ถึงเราจะเป็นยังไ
ก็ยังมีคนรักเรา

เครื่องกีดขวาง
ความรัก
และวิธีฟันฝ่าไปให้ได้!

ความรักคือ...
...ทั้งหมดนี้และ
อีกมากมาย

บุญแรงใจ

ฉบับที่ 10

▶ สารบัญ

3 บรรยากาศความรัก

3 อะไรที่
สำคัญจริงๆ

4 ยังไงก็อย่างนั้น

เครื่องกีดขวางความรัก 8

12 เรื่องความรัก

ตู้ ป.ณ. 15 ไปรษณีย์ลาดพร้าว
กรุงเทพฯ 10310

© 2006 เดอะแพมิลี่ สงวนลิขสิทธิ์ทั้งสิ้น

▶ บทบรรณาธิการ

ความรักคือความเร้นลับหวานชื่นที่สุดอย่างหนึ่งในชีวิต อาจไม่มีตัวตนเหมือนอากาศ หรือเป็นดุษฎีนิรันดร์ อาจก้องกังวานและเร่าร้อนหรืออ่อนโยนและแผ่วเบา ขณะเดียวกันก็ล้ำค่าและอิสระเสรี เป็นประสบการณ์สากลเฉพาะตัวที่แสนวิเศษ ดุจอัญมณีที่ส่องประกายวิบวาว ซึ่งสะท้อนให้เห็นความงามหลายแง่มุม ซึ่งแต่ละด้านพิเศษสุดไม่เหมือนใคร ทว่าแต่ละด้านก็เป็นส่วนหนึ่งของภาพรวม นั่นคือสิ่งที่เร้นลับ มีมนต์ขลัง และแสนวิเศษ ซึ่งเรียกกันว่าความรัก

ความรักมีอยู่บนใบหน้าของมารดาและลูกน้อย เป็นความชื่นชมกันที่เหนือคำกล่าวขาน ความรักมีอยู่บนใบหน้าพ่อแม่เมื่อโอบกอดลูกชาย ลูกสาวที่กลับมาบ้าน ความรักมีอยู่บนใบหน้าคนสองคนที่กำลังตกอยู่ในห้วงรัก มีความเคลิบเคลิ้มอยู่ในดวงตาและความฝันของกัน ความรักมีอยู่บนใบหน้าของผู้ที่ดูแลคนเจ็บป่วย คนไร้บ้าน และคนสิ้นเนื้อประดาตัว ความรักมีอยู่บนใบหน้าคนแปลกหน้าและเพื่อนๆ ใครก็ตามที่ใช้เวลาคำนึงถึงผู้อื่นและมีใจกรุณา

ทุกครั้งที่เรามองเห็นความรักสะท้อนออกมา เราก็ได้สัมผัสความรักของพระเจ้า

บนหน้ากระดาษต่อไปนี้ ก็เอ่ยถึงได้ไม่เพียงพอเลย แต่เราหวังว่าบทความในบุญแรงใจฉบับนี้ จะสัมผัสจิตใจคุณ และเติมคุณให้เปี่ยมด้วยความรักที่พิเศษ เป็นความรักที่รักอย่างไม้อั้น ความรักที่ไม่เห็นแก่ตัว ความรักที่ไม่มีอคติ และไม่เสื่อมคลาย

ถ้าเราแต่ละคนพยายามให้ความรักประเภทนั้นส่งผลออกมาเป็นการกระทำ ก็จะช่วยเปลี่ยนโลกได้ แม้ว่าจะไม่เปลี่ยนทั้งโลกในชั่วข้ามคืน แต่ไม่นานนักก็จะเปลี่ยนโลกของเรา ชีวิตเราและชีวิตที่เราสัมผัส

การให้รักที่ส่งผลออกมาเป็นการกระทำ ก่อให้เกิดความแตกต่างเสมอ!

คณะผู้จัดทำบุญแรงใจ

บรรยากาศความรัก

เล่าต่อโดยศิร ฟิลิป

รถประจำทางหยุดรับหญิงชราอบบางสองคน คนซ้ายยิ้มอย่างเบิกบาน พร้อมกับลงไปช่วยหญิงชราคนแรกขึ้นรถ จากนั้นก็กระโดดลงจากรถ ช่วยพยุงแขนหญิงชราอีกคนที่บอบบางกว่าขึ้นรถ

เมื่อคนชายตัวเดินไปเก็บค่าโดยสาร เขาก็พบว่าจริงๆ แล้วหญิงชราทั้งสองต้องการจะเดินทางไปในทิศทางตรงกันข้าม คนซ้ายหยุดรถอย่างไม่ครั้นคร้าม และช่วยหญิงชราทั้งสองลงจากรถ จากนั้นเขาก็หยุดการจราจร และช่วยพาหญิงชราสองคนนั้นข้ามถนน เขาคอยจนรถประจำทางผ่านไปทิศทางที่ถูก ทุกคนในรถต้องนั่งคอย เมื่อรถประจำทางผ่านมา คนขับรถคนเดียวก็ช่วยโบกรถ และช่วยหญิงชราทั้งสองขึ้นรถอีก

พอกลับมาฝั่งรถของเขา เขาก็ได้รับการต้อนรับด้วยเสียงปรบมือทันที ขณะที่เขาขับออกจากป้ายรถเมล์ ผู้โดยสารคนอื่นๆ ทุกคนดูมีความสุขมากขึ้น แทนที่จะเจียบกริบและเฉยเมยต่อกันเหมือนช่วงเวลาก่อนหน้านั้น บรรยากาศในรถก็กลับเต็มไปด้วยการสนทนากันอย่างร่าเริง ขณะที่คนแปลกหน้ายิ้มแย้มและพูดคุยกัน ■

อะไรที่สำคัญจริงๆ

ปรับเปลี่ยนจากเรื่องของนอส สารีย

“ผมซึ้งขอบคุณต่างๆหาก!”

เช้าวันหนึ่งคาร์ลขับรถไปทำงาน เมื่อเขากระแทกกันชนรถอีกคันหนึ่งเข้ารถทั้งสองคันหยุด และหญิงที่ขับรถอีกคันหนึ่งลงมาสำรวจความเสียหาย เธอทุกซึ้งร้อนใจเหลือเกิน รถของเธอใหม่เอี่ยม เพิ่งออกมาจากโชว์รูมได้ไม่ถึงสองวัน เธอไม่กล้าเผชิญหน้ากับสามี คาร์ลรู้สึกเห็นใจ แต่เขาก็ต้องขอข้อมูลไปขับชี้และทะเบียนรถของเธอไว้ เธอเอื้อมมือไปหยิบซองเอกสารในที่เก็บของด้านหลังรถ กระดาษแผ่นแรกที่ร่วงออกมาเป็นลายมือสามีของเธอ มีใจความว่า “ที่รัก ถ้าเกิดอุบัติเหตุขึ้น ก็ขอให้ระลึกไว้ว่า ผมรักคุณต่างหาก ไม่ใช่รักรถ” ■

ยังใจก็อย่างงั้น

ถึงเราจะเป็นยังใจ ก็ยังมีคนรักเรา

โตย แอ็บบี้ แบลร์ ปรังเฟสชั่น

เฟรดดีเป็นเด็กน่ารักน่าเอ็นดู เขาพร้อมแล้วที่จะมีคนมารับไว้เป็นบุตรบุญธรรม ฉันนึกในใจ *แต่ใครล่ะพร้อมที่จะรับเขาไว้?*

แอ็บบี้ แบลร์ เป็นนักสังคมสงเคราะห์ในสมัยทศวรรษปี ค.ศ. 1960 ครั้งหนึ่งเธอช่วยดูแลเรื่องการรับเลี้ยงบุตรบุญธรรมรายหนึ่ง ซึ่งเธอจะไม่มีวันลืม ขอให้แอ็บบี้เล่าเรื่องนี้เองดีกว่า

ฉันจำได้ดีตอนที่เจอเฟรดดีครั้งแรก แม่อุปถัมภ์พาเขามาที่สำนักงานซึ่งฉันทำงานอยู่ เพื่อให้ฉันได้พบเขา และช่วยหาผู้ปกครองที่จะรับเขาเป็นบุตรบุญธรรม เขายืนอยู่ในคอกล้อมสำหรับเด็กที่ยังคลานอยู่ และยิ้มแฉ่งให้ฉัน *น่าเอ็นดู* ฉันนึกในใจ

แม่อุปถัมภ์อุ้มเขาขึ้นมา “คุณช่วยหาคอกครัวให้เฟรดดีได้ไหมคะ?” แล้วฉันก็ได้เห็นว่าเฟรดดีแขนด้วนแต่กำเนิด

“แกลดมาก แกลายุแค่สิบเดือน แกลเดินได้และพูดได้แล้ว” เธอหอมแก้มเขา “พูดคำว่า ‘book’ (หนังสือ) ให้คุณแบลร์ฟังหน่อยจ๊ะ” เฟรดดีส่งยิ้มให้ฉัน และซบหน้าบนไหล่แม่อุปถัมภ์ “ไม่เอานะ เฟรดดี” เธอกล่าว “คุณแบลร์ใจดีนะ” เธอกล่าวเสริม “แกลเป็นเด็กดีมากค่ะ”

เฟรดดีทำให้นึกถึงลูกชายของฉัน สมัยที่รุ่นราวคราวเดียวกัน ผมหยิกสีเข้ม และตาสีน้ำตาลเหมือนกัน

“อย่าลืมแกนะคะ คุณแบลร์ ช่วยหาให้ด้วยนะคะ”
“ไม่ลืมหรอกค่ะ”

ฉันขึ้นไปข้างบน และหยิบสำเนารายชื่อเด็กซึ่งหาผู้รับเลี้ยงได้ยากขึ้นมา

เฟรดดีอายุสิบเดือน นิกายโปรแตสแตนท์ เป็นลูกผสมอังกฤษกับฝรั่งเศส ตาสีน้ำตาล ผมสีน้ำตาลเข้ม และผิวขาว เฟรดดีเกิดมาไม่มีแขน แต่สุขภาพส่วนอื่นสมบูรณ์ดี แม่อุปถัมภ์รู้สึกว่าเขาแสดงออกว่าสมองดี เขาเดินได้และพูดได้สองสามคำ เฟรดดีเป็นเด็กน่ารักน่าเอ็นดู เขาพร้อมแล้วที่จะมีคนมารับไว้เป็นบุตรบุญธรรม

เขาพร้อมแล้ว ฉันนึกในใจ *แต่ใครล่ะพร้อมที่จะรับเขาไว้?*

วันนั้นเป็นตอนสายที่อากาศสดชื่นในฤดูร้อน เวลาสิบโมงเช้า สำนักงานเต็มไปด้วยคู่สามีภรรยา ซึ่งมารับการสัมภาษณ์ และมาพบเด็ก มีครอบครัวก่อเกิดขึ้น คู่สามีภรรยาเหล่านี้มีความใฝ่ฝันเกือบเหมือนกัน เขาต้องการเด็กที่เหมือนเขามากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ อายุหน่อยที่สุดเท่า

ที่จะเป็นได้ และข้อสำคัญที่สุดก็คือเด็กที่ไม่มีปัญหาเรื่องสุขภาพ

“ถ้าเด็กเกิดมีปัญหาด้านสุขภาพหลังจากที่เราไปเลี้ยง” เขากล่าว “เราก็ต้องยอมเลี้ยง เหมือนกับพ่อแม่อื่นๆ แต่การเลือกเด็กที่มีปัญหาอยู่แล้ว คงจะไม่ไหว”

ใครจะโทษเขาล่ะ?

ไม่ใช่ฉันคนเดียวที่มองหาผู้ปกครองให้เฟรดดี เจ้าหน้าที่ทุกคนซึ่งพบคู่สามีภรรยาใหม่ๆ ก็เริ่มด้วยความหวังที่ว่า บางทีเขาจะเหมาะสำหรับเฟรดดี ถูกร้อนผ่านพ้นไปเป็นฤดูใบไม้ร่วง เฟรดดีก็ยังอยู่กับเรธาตอนที่เขาอายุครบหนึ่งขวบ

“เฟรดดี โตจึ้งเลยยยย” เฟรดดีก็กล่าวด้วยเสียงหัวเราะ “โตจึ้งเลยยยย”

แล้วฉันก็พบสามีภรรยาคู่หนึ่ง

เริ่มต้นเหมือนกับที่ผ่านมา เป็นบันทึกที่ไม่ใช่เรื่องส่วนตัวในลาดเอกสารของฉัน “ผลการศึกษารอบครัว” รายใหม่ สามีภรรยาที่ต้องการรับบุตรบุญธรรม เขาชื่อฟรานเชสและเอ็ดวิน แพร่สัน เธออายุ 41 ปี เขาอายุ 45 ปี เธอเป็นแม่บ้าน เขาขับรถบรรทุก

ฉันจึงไปพบเขาที่บ้าน เขาพักอยู่ที่บ้านหลังเล็กๆ สีขาว ในสนามกว้างที่เต็มไปด้วยแสงแดดและต้นไม้เก่าแก่ ทั้งสองคนมาต้อนรับฉันที่หน้าประตู เขาดูตื่นเต้นและกลัวแทบตาย

นางแพร่สันเอากาแฟร้อนๆ และคูกี้ที่เพิ่งออกจากเตาอบมาให้ เขานั่งจับมือกันใกล้ๆ อยู่บนโซฟาข้างหน้าฉัน หลังจากครู่หนึ่ง นางแพร่สันเริ่มกล่าวขึ้นว่า “วันนี้เป็นวันฉลองครบรอบแต่งงานของเรา สิบแปดปีแล้วค่ะ”

“หลายปีที่แสนสุข” นายแพร่สันมองหน้าภรรยา “ยกเว้น...”

“ใช่ค่ะ” เธอกล่าว “ยกเว้น มีข้อ ‘ยกเว้น’ เสมอ” เธอมองไปรอบๆ ห้องที่สะอาดสะอ้าน “มันเรียบร้อยเกินไป” เธอกล่าว “คุณว่าไหมคะ?”

ฉันนึกถึงห้องรับแขกที่บ้าน พร้อมกับลูกสามคน ตอนนี้เป็นวัยรุ่นแล้ว “ค่ะ” ฉันกล่าว “ฉันทราบค่ะ”

“เราคงอายุมากเกินไปนะคะ?”

ฉันยิ้ม “ไม่หรอกค่ะ” ฉันตอบ

“เราก็ไม่คิดว่าเป็นอย่างนั้น”

“เรานึกว่าจะเป็นเดือนนี้ แล้วก็เดือนหน้า” นายแพร่สันกล่าว “เราไปตรวจ และก็อะไรต่ออะไรสารพัดอย่าง ครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ก็ไม่ได้ผล เราได้แต่หวัง และวันเวลาก็ผ่านไป”

“เราเคยพยายามรับลูกบุญธรรมก่อนหน้านี้” นายแพร่สัน

กล่าว “สำนักงานแห่งหนึ่งบอกว่าพาร์ตเมนท์ของเราเล็กเกินไป เราจึงซื้อบ้านหลังนี้ สำนักงานอีกแห่งหนึ่งบอกว่าเงินเดือนของผมไม่พอ เราจึงเลิกพยายาม แต่มีเพื่อนเล่าให้ฟังถึงคุณ เราจึงตัดสินใจลองดูเป็นครั้งสุดท้าย”

“ฉันดีใจ” ฉันกล่าว

นางแพร่สันเหลือบมองสามีด้วยความภูมิใจ “เราเลือกเด็กได้ไหมคะ?” เธอถาม “เด็กผู้ชายสำหรับสามีของฉันนะคะ?”

“ลองเด็กผู้ชายก็ได้ค่ะ” ฉันกล่าว “เด็กประเภทไหนคะ?”

นางแพร่สันหัวเราะ “มีกี่ประเภทกันคะ? เด็กผู้ชายธรรมดาๆ สามีของฉันชอบเล่นกีฬา เขาเล่นฟุตบอลสมัยเรียนมัธยมปลาย เขาเคยเล่นบาสและเป็นนักวิ่งด้วย เขาคงเหมาะมากสำหรับเด็กผู้ชาย”

นายแพร่สันมองหน้าฉัน “ผมรู้ว่าคุณบอกไม่ได้แน่ชัด” เขากล่าว “แต่คุณพอรู้ไหมครับว่าเร็วแค่ไหน? เรารอมานานแล้ว”

ฉันลึกลับ มีคำถามซ้อนนี้เสมอ

“บางทีฤดูร้อนปีหน้า” นางแพร่สันกล่าว “เราจะได้พาเขาไปเที่ยวชายหาด”

“นานถึงอย่างนั้นเชียวหรือ? นายแพร่สันกล่าว “คุณไม่มีเด็กคนไหนเลยหรือครับ? คงต้องมีเด็กผู้ชายตัวเล็กๆ ที่ไหนสักแห่ง”

“แน่นอน” เขากล่าวต่อหลังจากหยุดชั่วคราว “เราขอบอะไรให้เขาไม่ได้มากพอเหมือนคนอื่นๆ เราไม่มีเงินเก็บมากนัก”

“แต่เรามีความรักมากมายนะคะ” ภรรยาของเขา กล่าว “เราเก็บความรักไว้เยอะแยะเลย”

“คือว่า” ฉันกล่าวอย่างระมัดระวัง “มีเด็กผู้ชายตัวเล็กๆ คนหนึ่ง เขาอายุ 13 เดือน”

“ดีลึคะ” นางแพร่สันกล่าว “กำลังน่ารักเลย”

“ฉันเอารูปของเขามาด้วย” ฉันกล่าว เอื้อมมือไปหยิบกระเป๋าค้นรูปเฟรดดีให้เขาดู

“เขาเป็นเด็กน่ารักน่าเอ็นดู” ฉันกล่าว “แต่เขาเกิดมาไม่มีแขน”

เขามองดูรูปเงียบๆ สามีมองหน้าภรรยา “คุณคิดว่ายังไง, ฟราน?”

“เตะบอล” นางแพร่สันกล่าว “คุณหัดให้เขาเตะบอลก็ได้”

“เรื่องกีฬาไม่สำคัญนัก” นายแพร่สันกล่าว “เขาหัดใช้หัวสมองก็ได้ แขนไม่ต้องมีก็ได้ แต่หัวสมอง ไม่มีวันขาดได้ เขาไปเรียนมหาวิทยาลัยก็ได้ เราจะเก็บเงินส่งเขา”

“เด็กผู้ชาย ยังไงก็เป็นเด็กผู้ชาย” นางแพร่สันยืนยัน “เขาต้องเล่น คุณสอนเขาได้”

“ผมจะสอนเขา แขนไม่ใช่ทุกสิ่งทุกอย่าง บางทีเราหาแขนเทียมให้เขาก็ได้”
พวกเขาถ่มน้ำลายไปเลย แต่นายแฟร์สันคงพูดถูก บางทีเฟรดตี้อาจใส่แขนเทียมก็ได้ เขามีส่วนที่
ยื่นออกมาตรงปลายหัวไหล่
“ถ้าอย่างนั้น คุณอยากจะเจอเขาไหมคะ?”
ทั้งสองแหงนหน้าขึ้น “เราจะรับเขามาเลี้ยงได้เมื่อไหร่?”
“คุณคิดว่าอาจจะอยากรับเลี้ยงเขาหรือคะ?”
นางแฟร์สันมองหน้าฉัน “อาจจะหรือคะ” เธอกล่าว “อาจจะหรือ?”
“เราอยากรับเลี้ยงเขา” สามีของเธอกล่าว
นางแฟร์สันกลับไปดูรูป “หนอรเธออยู่” เธอกล่าว “ใช่ไหมจ๊ะ?”
“เขารชื่อเฟรดตี้คะ” ฉันกล่าว “แต่คุณเปลี่ยนชื่อเขาก็ได้”
“ไม่หรอก” นายแฟร์สันกล่าว “เฟรดเดอริก แฟร์สัน เหมาะดีแล้ว”
เท่านั้นเอง
แน่นอนว่ามีระเบียบการต่างๆ พอเรากำหนดวันได้ ก็มีไฟคริสต์มาสติดตามถนนหนทาง และมี
พวงหรีดห้อยอยู่ทุกหนทุกแห่ง
ฉันพบกับครอบครัวแฟร์สันในห้องรับแขก มีหิมะติดอยู่บนตัวเขาทั้งสองนิดหน่อย
“ลูกชายคุณพร้อมแล้วคะ” ฉันบอกเขา “ขึ้นไปข้างบนกันเถอะคะ ฉันจะพาเขามา”
“ฉันตื่นตื่นจังเลย” นางแฟร์สันประกาศ “ถ้าเขาไม่ชอบเราละ?”
ฉันแตะแขนเธอ “ฉันจะไปพาเขามา”
แม่อุปถัมภ์ของเฟรดตี้สวมชุดสีขาวตัวใหม่ให้เขา บนปกมีลายปักเป็นกิ้งกือสีเขียวและลูกเบอร์
รี่สีแดง ผมสีเข้มของเขาหยิกสลวย
“ไปบ้าน” เฟรดตี้บอกฉัน เขายิ้ม แม่อุปถัมภ์ส่งเขาให้ฉันอุ้ม
“ฉันบอกแกลงแหละ” เธอกล่าว “ฉันบอกว่าแกลงจะไปบ้านใหม่”
เธอหอมแก้มเขา น้ำตาซึม
“บ๊าย-บ๊าย ลูกรัก เป็นเด็กดีนะ”
“เด็กดี” เฟรดตี้กล่าวอย่างร่าเริง “ไปบ้าน”
ฉันอุ้มเขาไปยังห้องเล็กๆที่ครอบครัวแฟร์สันรออยู่ พอไปถึงฉันก็ให้เขาลงยืนและเปิดประตู
“สุขสันต์วันคริสต์มาส” ฉันกล่าว
เฟรดตี้ยืนลังเล เขายกตัวไปมานิดหน่อย จ้องสองคนที่อยู่ข้างหน้าเขาเขม็ง ทั้งสองมองเขาด้วยความ
ชื่นชม
นายแฟร์สันก้มลง “เฟรดตี้” เขากล่าว “มา มาหาพ่อ”
เฟรดตี้หันกลับมามองฉันชั่วครู่ แล้วก็หันกลับไป เดินเข้าไปหาเขาซ้าๆ ทั้งสองคนยื่นมือออก
มาโอบกอดเขาไว้ ■

เราต่างก็อยากได้รับความรัก อยากมีที่พักพิงสักแห่ง และอยากให้อาณาเขตอันอบอุ่นแน่นอนว่าความยุ่งยากใหญ่
หลวงอย่างหนึ่งก็คือ ส่วนใหญ่แล้วขึ้นอยู่กับว่าเราเป็นที่ยอมรับของใครสักคน ถ้าเรารูปร่างหน้าตาดี ถ้าเราทำสิ่งที่ควรจะทำ
ถ้าเราเป็นไปตามความคาดหวังของใครสักคน ถ้าหากเป็นเช่นนั้นเช่นนั้น เขาอาจจะรักเรา

แต่มีความรักประเภทที่พิเศษสุดไม่เหมือนใคร ความรักประเภทที่กล่าวว่าเราไม่ต้องมีหน้าตาท่าทางดี “ยัยใจก็อย่าง
ฉัน” เราไม่ต้องกลัวสิ่งที่ถูกต้อง เราไม่ต้องอยู่ในที่ซึ่งเหมาะสม เราไม่ต้องมีเงินหรืออำนาจมากพอ แต่เราได้รับความ
รักในสภาพที่เราเป็นอยู่

พระเจ้าคือแหล่งที่มาผู้เดียวของความรักประเภทนี้ พระเจ้ารักเรา “ยัยใจก็อย่างฉัน”

ความรักคือ

ความเชื่อ
ความไว้ใจ
การช่วยเหลือ
กำลังใจ
ความเชื่อมั่น
การแบ่งปัน
ความเข้าใจ
ความห่วงใย
การอธิษฐาน
และการมอบให้
... ทั้งหมดนี้
และอีกมากมาย

โดย เทวิต
ฟอนแทน

ความรักคือการติดต่อพูดคุย
ความรักคืออารมณ์ความรู้สึก
ความรักคือการเกิดทุน ความมีชีวิตชีวา ความตื่นเต้น และความอบอุ่น
ความรักคือสิ่งที่ดีขึ้นตลอดเวลา
ความรักคือความจำเป็นยิ่งใหญ่ที่สุดของมนุษย์ ดังนั้น...
ความรักคือการรับใช้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดต่อมนุษย์
ความรักคือเรื่องทางจิตใจ ทว่าสะท้อนให้เห็นในภาคปฏิบัติ
ความรักมองเห็นได้ เมื่อส่งผลเป็นการกระทำ
ความรักคือการคำนึงถึงผู้อื่น
ความรักคงอยู่เสมอ และไม่รู้จักวันเวลา
ความรักพบหนทางเสมอ
ความรักมอบให้ทุกอย่าง
ความรักหายาก คือความรักที่ไม่เห็นแก่ตัว
ความรักหาค่ามิได้
ความรักมีบำเหน็จรางวัลในตัว
ความรักไม่ทำให้ใครเจ็บช้ำ
ความรักอยากให้ผู้อื่นมีความสุขมากกว่าตัวเอง
ความรักเลือกที่จะทนทุกข์ เพื่อช่วยคนอื่น
ความรักคือความกล้าหาญ
ความรักคือการเสียสละอย่างสิ้นเชิง
ความรักไม่เคยสูญเปล่า ก่อเกิดผลเสมอ ไม่ช้าก็เร็ว
ความรักคงอยู่ตลอดไป

เครื่องกีดขวางความรัก

และวิธีฟันฝ่าไปได้!

ถ้าเราทำคุณความดีมากมาย โดยแสดงให้เห็นว่าเรารักและห่วงใยคนรอบข้าง ทั้งที่บ้านและที่ทำงาน ถ้าเราเองได้รับผลประโยชน์มากมายจากการทำเช่นนั้น ทำไมเราไม่แสดงความรักและความห่วงใยมากขึ้นล่ะ? อะไรที่ขัดขวางเราไว้? อาจมีเหตุผลสารพัดอย่าง แต่อุปสรรคโดยทั่วไปบางอย่างที่เราอาจประสบได้แก่ ...

ทัศนคติเปลี่ยนมาจากข้อเขียนของแซมมอน เซย์เลอร์

ความกลัว อุปสรรคข้อใหญ่ที่สุดที่ยังเรจากจากการแสดงความห่วงใยต่อคนอื่น คือประสาทสัมผัสอันอ่อนไหวที่อยู่ส่วนลึกในใจ ซึ่งเป็นเหตุให้พวกเราส่วนใหญ่ทำแทบทุกอย่างเพื่อป้องกันตัวเองไม่ให้เจ็บช้ำ บ่อยครั้งที่ดูเหมือนว่าเราไม่แสดงออกมาให้เห็นว่าเรารักและห่วงใยใครก็เพราะเรากลัวว่าจะเกิดผลไม่ดีต่อตัวเอง เรากลัวว่าจะถูกปฏิเสธ จนทำให้เราเป็นห่วงเกินไปว่าคนอื่นจะคิดอย่างไร บางทีอาจจะมีใครคิดว่าเราทำอะไรบูมบ่ามเกินไป บางทีเขาอาจจะคิดว่าเราไม่จริงจัง บางทีเขาอาจคิดว่าเรามีเจตนาหมิ่นที่เห็นแก่ตัวแอบแฝงอยู่ บางทีเขาอาจรู้สึกว่าเขาจำเป็นต้องทำอะไรลงไปทันทีทันใด เพื่อเป็นค่าแลกเปลี่ยน แม้ว่าเขาไม่อยากจะทำเช่นนั้น

ดังนั้นเราจะฟันฝ่าความกลัวดังกล่าวได้อย่างไร? ก็เหมือนกับการหักห้ามความกลัวต่อการกระโดดน้ำนั่นเอง คือกระโจนลงไปเลย!

ความยุ่ง ถ้าวันหนึ่งเราสามารถนั่งสังเกตผู้คนจากทุกแวดวงชีวิต และจดบันทึกไว้ว่ามีโอกาสไหนบ้างที่เขาพลาดที่จะมอบความรักหรือคำชมเชยแก่คนอื่น แล้วก็กลับมาสอบถามภายหลังว่าเขาคิดว่าเขาพลาดไปตรงไหน คนส่วนใหญ่ก็คงบอกว่าเขาเพียงแต่ยุ่งเกินไป ตลอดช่วงชีวิตของคนสองสามรุ่นที่ผ่านมา โลกดูจะทวีความเร็วขึ้นมากทีเดียว แทบทุกคนตกอยู่ภายใต้ความบีบคั้นอย่างมหาศาล เพื่อที่จะทำความคืบหน้า และถ้าหันมามองย้อนหลัง หรือไม่ก็พยายามตามให้ทันบ่อยครั้งการทำเช่นนี้ก็ต้องแลกเปลี่ยนกับสิ่งที่สำคัญที่สุดจริงๆในชีวิต ผลการสำรวจครั้งแล้วครั้งเล่าพบว่าผู้คนเห็นคุณค่าความรัก ความเกื้อหนุน ความมุ่งหมายในชีวิต และสำนึกถึงความสมปรารถนาที่เขาได้รับจากครอบครัวและเพื่อนๆ มากกว่าความสำเร็จทางวัตถุ ทว่าผลการสำรวจดังกล่าวพบว่ามีคนกลุ่มเดียวกันโอดครวญว่าพวกเขาไม่เคยมีเวลามากพอที่จะใช้กับครอบครัวและเพื่อนๆ

ทางแก้ปัญหานี้ดูดีทีเดียว แต่ก็ง่ายเสมอไปที่จะทำได้ ถ้าสิ่งใดเป็นความสำคัญอันดับแรก เราก็ควรปฏิบัติกับสิ่งนั้นเหมือนเป็นสิ่งสำคัญอันดับแรก เราควรเตือนตัวเองในแต่ละเช้า และตลอดทั้งวัน ว่าเราจะถือว่าผู้คนมาก่อนสิ่งของหรือการทำอะไรให้เสร็จลุล่วง เราควรพยายามให้การพบปะผู้คนแต่ละครั้งเป็นไปในแง่บวก ซึ่งปกติแล้วก็ไม่ต้องทำอะไรมากไปกว่าการส่งยิ้ม กล่าวคำชมเชย หรือแสดงความเห็นอกเห็นใจ โดยทั่วไปแล้วก็ไม่ได้รับกวนสิ่งที่เราทำอยู่ หรือเป็นเหตุให้ทำอะไรได้น้อยลง จริงๆแล้วมีแต่จะช่วยให้การงานของเราราบรื่นมากขึ้น และเครียดน้อยลง ไม่นานนักเราก็จะได้เห็นผู้คนเบิกบาน เมื่อเดินเข้าไปในห้อง รอยยิ้ม คำชมเชย และถ้อยคำจากใจกรุณา จะหวนกลับมาหาเรา คงไม่มีอะไรดีไปกว่านี้อีกแล้ว เพราะเราจะได้รับความพึงพอใจ และรู้สึกที่เราได้ช่วยให้อันนั้นของใครสักคนดีขึ้น หรือช่วยให้การงานหรือชีวิตของเขาดีขึ้น นั่นถือว่าเป็นผลสำเร็จที่แท้จริง!

ความเห็นแก่ตัว ถ้าเรามองดูผู้คนและสถานการณ์ตามที่พระเจ้าต้องการ และดำเนินการตามนั้น เราก็คงทำอะไรแตกต่างไปอย่างมาก! แทบทุกคนเคยได้ยินความจริงที่ว่า “ผู้ให้ก็ได้รับพรมากกว่าผู้รับ” คนส่วนใหญ่เห็นพ้องกับหลักการ แต่นี่ก็เป็นอีกกรณีหนึ่งจากข้อความที่ว่าพูดง่ายกว่าทำ

การทำเช่นนี้ต้องอาศัยศรัทธา ถ้าเราเชื่อหลักข้อนี้จริงๆ เราก็จะทำตามนั้น ถึงแม้ว่าจะขัดกับเหตุผลตามธรรมชาติ หรือวิถีทางที่ชาวโลกรอบข้างปฏิบัติกัน แต่ถ้าเราทำเช่นนั้น เราก็จะเก็บเกี่ยวผลตอบแทนเหลือคณานับ ซึ่งหาอะไรมาเปรียบไม่ได้เลย ผลตอบแทนนี้มีให้เฉพาะผู้ที่ห่วงใยคนอื่นอย่างไม่เห็นแก่ตัว และก็จะจะไม่ให้ผลตอบแทนทันตาเห็นในทางวัตถุ แต่เราจะไม่เสียใจ เพราะในไม่ช้าเราจะได้เห็นว่าแม้แต่สิ่งที่คุณเหมือนเป็นการเสียสละ กลับไม่ใช่การเสียสละ ทว่าเป็นการลงทุนที่วันหนึ่งจะส่งผลตอบแทนอย่างใหญ่หลวง

ความคุ้นเคย เมื่อคู่บ่าวสาวปฏิญาณตนต่อกันว่า “จะยากดีมีเงินอย่างไรก็จะร่วมทุกข์ร่วมสุขกัน”

ช่วงเวลาที่ตกอยู่ในมนต์ขลังอันเคลิบเคลิ้มนั้น เขานึกถึงแต่ภาพการใช้ชีวิตร่วมกัน ซึ่งมีแต่จะดีขึ้นเรื่อยๆ พ่อแม่คู่ใหม่จึงมองตาทารกด้วยความรักอย่างสุดซึ้ง และปฏิญาณว่าจะไม่ทำให้ลูกเจ็บช้ำหรือผิดหวัง เด็กๆ สัญญาว่าจะเป็นเพื่อนสนิทกันไปตลอดกาล คุณหมอ พยาบาล คุณครู นักสังคมสงเคราะห์ และคนอื่นๆ ต่างก็อุทิศชีวิตเพื่อรับใช้ผู้อื่น ความรักคือสิ่งที่เชื่อมสายใยครอบครัว มิตรภาพ และอะไรที่ดึงดูดทุกอย่างไว้ด้วยกัน ซึ่ง دلใจให้มีการปวารณาตนเช่นนั้น แล้วเหตุใดคู่สมรสถึงทะเลาะกัน? ทำไมพ่อแม่บ่นจู้จี้ ดูแคลน และขาดความอดทน? ทำไมเพื่อนๆ ห่างเหินไปจากกัน? ทำไมแรงดลใจที่จะรับใช้อย่างไม่เห็นแก่ตัวถึงจางหายไป?

บ่อยครั้งก็โทษความคุ้นเคยได้ เพราะเมื่อวันเวลาผ่านไป เราเริ่มมีความคุ้นเคยกับผู้คนที่เราใกล้ชิดที่สุด เราเลิกเห็นคุณค่าเขา เราเลิกปฏิบัติต่อเขาอย่างที่ควรจะปฏิบัติ ความเห็นเด่นเหน้อยเมื่อยล้าจากการดำเนินชีวิตประจำวัน มีผลกระทบต่อความสัมพันธ์ ความสัมพันธ์สดชื่นที่หวานชื่นซึ่งเคยทะนุถนอมกันมา ก็เริ่มจืดจางไป ความบกพร่องและวิรร้อยของทุกคนเริ่มประจักษ์ชัด กิจวัตรกลายเป็นความจำเจ สิ่งที่เคยเป็นพรอันน่าเทิดทูน เริ่มกลายเป็นภาระต่อเรา

นี่ฟังดูคุ่นหูหรือเปล่า? ถ้าเป็นเช่นนั้นถึงเวลาหันไปอีกทางหนึ่งได้แล้ว จะต้องตั้งใจพยายามอย่างสุดความสามารถ และก็จะอาจไม่่ง่ายเลย โดยเฉพาะถ้าเป็นปัญหาในระยะหนึ่งแล้ว แต่ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปได้ เราอาจนับพรต่างๆ ที่ได้รับ และเตือนตัวเองให้ระลึกถึงทุกสิ่งเกี่ยวกับอีกฝ่ายหนึ่งที่ดึงดูดใจเรามาตั้งแต่นั้นแล้ว ก็เอาใจเราไปใส่ใจเขาและตั้งคำถามเดียวกัน การที่จะช่วยให้ความสัมพันธ์ที่เศร้าหมองกลับสดชื่นขึ้นมาอีกได้อย่างรวดเร็วและแน่นอนที่สุด ก็คือการขัดเกลาในส่วนของเรา เมื่อเราวางนัยอยู่กับการขัดเกลาตัวเองให้เป็นคนที่เราตั้งใจจะเป็นตั้งแต่สมัยแรกๆ อีกฝ่ายหนึ่งก็คงจะทำตามอย่างแน่นอน โดยไม่ต้องมีการกระตุ้นโดยตรง

ความขุ่นเคืองใจ ความขุ่นเคืองใจก่อกำแพงระหว่างผู้คนเร็วกว่าอะไรแทบทั้งสิ้น และบ่อย

ครั้งก็มักจะเริ่มต้นด้วยเรื่องเล็กน้อย ฝ่ายหนึ่งทำอะไรผิดต่อเรา หรือทำให้เราเจ็บช้ำ แล้วเราก็เก็บโกรธต่อเขา นั่นเป็นอิฐก้อนแรก เมื่อเขาทำเช่นนั้นอีก เราก็ก่ออิฐก้อนที่สองเพิ่มเข้าไป ตอนนี้เรารู้แล้วว่าคงจะมองหาอะไร มองหาความผิดนั่นเอง ก้อนอิฐก่อตัวขึ้นอย่างรวดเร็ว ไม่นานเราก็มองไม่เห็นบุคคลนั้นเลย นอกจากกำแพงที่ขวางกั้นไว้

เขาคาดหมาย จากผม

นำมาเล่าต่อโดย
เทวีก ฟอนเทน

สิ่งที่แย่ที่สุดอย่างหนึ่งเกี่ยวกับความซุ่ม
เคื่องใจ ก็คือการแก้ตัว “เอ้อ ฉันไม่ดีพร้อม
เหมือนกัน ฉันเองก็ผิด แต่สิ่งที่เขาทำกับฉันแย่
กว่ามากหลายเท่า!” เมื่อเราเก็บงำความซุ่ม
เคื่องใจเอาไว้ เรานั้นแหละคือฝ่ายแพ้ เพราะ
การทำเช่นนี้ไม่เพียงแต่จะแยกเราจากผู้ที่เราซุ่ม
เคื่องใจเท่านั้น ทว่าความซุ่มเคื่องใจมีธรรมชาติ
ที่ทำลายล้าง เพราะไม่ได้กระทบความสัมพันธ์
เดียวเท่านั้น แต่ความรู้สึกในแง่ไม่ดีจะแพร่ไป
สู่ความสัมพันธ์อื่น และกำแพงถูกก่อสร้างขึ้นในด้าน
อื่นด้วย จนกระทั่งเราแยกตัวมาจมอยู่ในความ
ทุกข์ตามลำพัง

ทางแก้มีทางเดียว คือนำลูกตุ้มเหล็กมา
ทะลายกำแพงลง ลูกตุ้มดังกล่าวก็คือการให้อภัยนั่นเอง!

ไม่ว่าเราจะเผชิญ
หน้ากับกำแพงขวาง
กั้นความรักแบบใด
ก็ดี ที่ จะ ระ ลึก ถึง
ถ้อยคำของเอ็มเมต
ฟ็อกซ์ ผู้ประพันธ์

และผู้บรรยายที่มีชื่อเสียงท่านหนึ่ง เขากล่าวไว้
ว่า “ไม่มี ความ ยาก ลำบาก ใด ที่ ความ รัก มาก
พอ จะ เอา ชนะ ไม่ได้ ไม่มี ไร ก็ ภัย ไข้ เจ็บ ใด ที่ ความ
รัก มาก พอ จะ เยียวยา ไม่ได้ ไม่มี ประ ตู ใด ที่ ความ
รัก มาก พอ จะ เปิด ไม่ได้ ไม่มี ช่องว่าง ใด ที่ ความ
รัก มาก พอ จะ เชื่อม ไม่ได้ ไม่มี กำแพง ใด ที่ ความ
รัก มาก พอ จะ พัง ทลาย ไม่ได้ ไม่มี บาบ ใด ที่ ความ
รัก มาก พอ จะ ไล่ ถอน ไม่ได้ ไม่ แตก ต่าง อะไร เลย
ไม่ว่า ปัญหา จะ มี ไร ก็ ฝึ ง ลึก แคล ใหน ไม่ว่า สภา พ
การ ณ์ ข้าง หน้า จะ ดู ลึ น หวัง ปาน ใด ไม่ว่า ปัญหา ุ่ ง
ยาก ลับ สน แคล ใหน ความ รัก ที่ มาก พอ ก็ ช่วย แก่
ปัญหา ได้ ทั้ง ลึ น” ■

■ มีเรื่องเล่าเกี่ยวกับพี่น้องสองคนซึ่งถูกเกณฑ์ทหาร ในช่วง
สงครามโลกครั้งที่หนึ่ง เขาขออยู่ในหน่วยเดียวกัน ไม่นานนักเขา
ก็ถูกส่งไปยังสนามเพลาะในแนวหน้า สงครามสนามเพลาะสมัยนั้น
แต่ละฝ่ายขุดเครือข่ายสนามเพลาะตามแนวหน้าในเขตของเขา แล้ว
ล้อมสนามเพลาะของอีกฝ่ายหนึ่งเอาไว้ บางครั้งฝ่ายหนึ่งจะพยายาม
รุกไล่ เพื่อฝ่าแนวข้าศึกไป ระหว่างการโจมตี น้องชายบาดเจ็บสาหัส
ในดินแดนที่ไม่ใช่ของฝ่ายใด เป็นเขตที่เปิดโล่งและอันตราย อยู่
ระหว่างกองกำลังของทั้งสองฝ่าย

พี่ชายยังคงปลอดภัยอยู่ในสนามเพลาะ เขามองเห็นว่าเกิดอะไร
ขึ้น และรู้โดยสัญชาตญาณว่าเขาควรทำอะไร เขาเดินฝ่าทหารคนอื่น
ในสนามเพลาะมาจนถึงนายร้อยของเขา “ผมต้องไปหาน้องชาย!”
พี่ชายตะโกนบอกท่ามกลางเสียงการสู้ศึกที่ตั้งอยู่

“เป็นไปไม่ได้!” นายร้อยตอบกลับ “นายลูกยิงตายแน่ ทันทีที่
นายโผล่หัวออกไปจากสนามเพลาะนี้!”

แต่พี่ชายดันจนหลุดจากเงื้อมมือของนายร้อย ตะเกียกตะกาย
ออกจากสนามเพลาะ กระโจนเข้าไปในเขตแดนที่ไม่ใช่ของฝ่ายใด
เพื่อตามหาน้องชายของเขา ท่ามกลางการยิงกราดอย่างหนักจากฝ่าย
ข้าศึก

เมื่อพบน้องชาย น้องของเขาแค่กระซิบบอกได้ว่า “ผมรู้ว่าพี่ต้อง
มา!”

พอถึงตอนนี้พี่ชายก็บาดเจ็บสาหัสเช่นกัน เขาแทบจะลากตัวน้อง
ชายกลับมายังเขตแดนของเขาไม่ไหว ทั้งสองร่วงหล่นลงไปในสนาม
เพลาะ

“ทำไมนายถึงทำแบบนี้?!” นายร้อยถาม เขาเองแทบน้ำตาไหล
“ผมบอกแล้วว่า คุณจะลูกยิงตาย!”

“ผมต้องทำ!” พี่ชายตอบ พร้อมด้วยรอยยิ้มที่อ่อนเปลี้ย “เขา
คาดหมายจากผม!”

ทูตสวรรค์ซื่อ

เบเนดิกต์

ความรักคุ้มเท่ากับความเจ็บปวดหรือเปล่า?

เด็กคนหนึ่งชื่อเบเนดิกต์วัยเจ็ดขวบ ซึ่งฉันเคยไปเยี่ยมที่โรงพยาบาลมะเร็ง เขาเพิ่งจะเสียชีวิต ฉันรู้ว่าการเสียชีวิตทำให้ความทุกข์ทรมานสิ้นสุดลง ตอนนั้นเธออยู่ในสวรรค์แล้ว แต่ยังไงเบเนดิกต์ก็เป็นเด็กคนหนึ่งที่คุณชอบเป็นพิเศษ เธอไม่เคยดูป่วยหนักจริงๆ เธอมีผมเต็มศีรษะ และไม่ผอมเหมือนเด็กคนอื่นๆ ฉันบอกตัวเองเสมอว่าทุกวันพฤหัสบดี ตอน 10 โมงเช้า เบเนดิกต์จะอยู่ในห้องเล่นอย่างแน่นอน เพื่อคอยให้ฉันเริ่มสอนวิชาวาดเขียน

แต่วันนี้เธอไม่ได้อยู่ที่นั่น และจะไม่มีวันมาเรียนกับเราอีก

มีคนบอกฉันอยู่เรื่อยๆว่า “อย่าติดเด็กมากนัก” แต่ฉันก็มักจะปิดความคิดนั้นไปเสีย ฉันคิดว่าฉันรับมือได้ ฉันเข้าใจว่าชีวิตพวกเขาแขวนอยู่บนเส้นด้าย และฉันรับมือได้เมื่อตายขาดออก อาสาสมัครคนอื่นหลายคนเลิกไปเยี่ยมที่นั่น เพราะเด็กที่เขารักต้องเสียชีวิต เขาทนไม่ไหว แต่ฉันแข็งแรง และก็ไม่ได้คิดว่าจะมีผลกระทบต่อฉันมากนัก

แต่ฉันร้องไห้ร้องงอให้จนตาบวม

บางทีเบเนดิกต์คงเป็นทูตสวรรค์ เธอดีเกินไปสำหรับโลกนี้ เธอจึงได้รับมอบปีกก่อนพวกเราที่เหลือ ดูเหมือนว่าความชั่วร้ายในโลกนี้ไม่มีผลอะไรต่อเธอ และเธอก็ไร้เดียงสาเกินกว่าที่จะรับรู้ถึงความเจ็บปวดของคนอื่นเป็นที่รัก เมื่อเธอจากไป

นี่ดูไร้เหตุผล ทั้งสำหรับเบเนดิกต์และคนอื่นๆที่ชีวิตของเขาจะสั้นลง ผู้คนอีกหลายหมื่น หลายแสน และหลายล้านคนที่จะเสียชีวิต ฉันเสียเวลาไปโดยเปล่าประโยชน์หรือเปล่าที่มาทุมเทาให้กับดวงจิตน้อยๆเหล่านี้ ผู้ซึ่งจะสัมผัสชีวิตอีกเพียงระยะเวลาสั้นๆ? ถ้าชีวิตที่เขาได้อยู่สั้นเหลือเกิน เป็นการถูกหรือเปล่าที่คุณจะรักเขาราวกับว่าเขาจะมีชีวิตอยู่ตลอดไป?

การถามตัวเองเช่นนี้ นำไปสู่คำตอบที่น่าประหลาดใจ เนื่องจากว่าอนาคตของเขาเอาแน่ไม่ได้ ทุกวันจึงมีความหมาย ทุกวินาทีที่มีความหมาย คำถามไม่ได้อยู่ที่ว่าเขาจะมีชีวิตอยู่หรือเสียชีวิตไป ทว่าฉันจะมีชีวิตอยู่เพื่อรักเขาหรือไม่

งานนี้ไม่มีเกียรติใดๆ ฉันรู้ว่าจะนำมาซึ่งความเจ็บปวดมากขึ้น แต่ละครั้งที่ฉัน

คำถามไม่ได้อยู่ที่ว่าเขาจะมีชีวิตอยู่หรือเสียชีวิตไป ทว่าฉันจะมีชีวิตอยู่เพื่อรักเขาหรือไม่

เห็นชีวิตน้อยๆล่องลับไป เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้เลยที่ฉันจะติดเด็กอีก แล้วก็สูญเสียผู้ที่ฉันรักปานดวงใจไปอีก

ไม่มีเกียรติ แต่มีความอุ่นใจ เป็นความอุ่นใจจากการรู้ว่าถ้าฉันสัมผัสจิตใจคนอื่นด้วยความรัก ผู้ซึ่งจะนำความรักติดตัวเขาไป ไม่ว่าจะในโลกนี้หรือในโลกหน้า เมื่อนั้นฉันก็ได้ทำสิ่งที่สำคัญที่สุด

เบเนดิกต์มีชีวิตอยู่เจ็ดปี ฉันอาจมีชีวิตอยู่ถึงเจ็ดสิบปีหรือมากกว่านั้น ฉันเองก็ไมรู้เหมือนกัน ไม่มีใครรู้หรือ ความตายอาจพรากใครไปอย่างไร้ตัวก็ได้ แต่ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น และอะไรก็ตามที่ฉันจะให้เห็นเมื่อไปถึงสวรรค์ ก็มีใบหน้าหนึ่งที่คุณจะไม่แปลกใจเมื่อได้เห็น ที่นั่นเป็นที่ซึ่งไม่มีความทุกข์ทรมาน การร้องไห้ หรือความตายอีกต่อไป จะมีใบหน้างดงามของทูตสวรรค์องค์หนึ่ง ชื่อเบเนดิกต์ ■

เรื่องความรัก

ความรักไม่มีอายุขัย ความรักบังเกิดอยู่เสมอ

— เบลล์ ฟาสคอลล

ที่ใดมีมนุษย์อีกผู้หนึ่ง ก็มีโอกาสที่จะมอบความรักที่นั่น

การรักคือการร่ำไห้กับผู้ที่ร่ำไห้ ทนทุกข์กับผู้ที่ทนทุกข์
และรู้สึกปวดร้าวใจกับผู้ที่หัวใจแตกสลาย

ความกรุณาที่เชื่อมด้วยความรักได้รับพรเป็นสองเท่า
โดยอวยพรทั้งผู้ที่มอบให้และผู้ที่ได้รับ

เมื่อความรักเข้ามาสู่ชีวิตจิตใจคุณ
ก็จะสะท้อนออกมาบนใบหน้าอย่างแน่นอน

การมอบให้คือปรกาศวัดความรักของเรา

ความรักไม่รู้สึกรังการะ

ผู้ที่หว่านความรักและความกรุณา
ก็ชื่นชมกับการเก็บเกี่ยวผลไม้ได้ขาด

ความรักคือความสุขของผู้อื่นมากกว่าตนเอง

ความรักคือผลทิ้งออกจามทุกฤดูกาล และทุกคนเลื่อมถึงได้
— แม่เอธิการเทเรซ่า

ถ้าคุณรักสิ่งใด คุณก็จะพุดถึงสิ่งนั้นบ่อยๆ

ความรักคือของกำนัลจากเบื้องบน

ความรักคือล้าธารที่ไหลไปสู่หัวใจว่างเปล่า และเติมให้เต็มเปี่ยม

